

גאולת יו"ד כסלו הכנה לי"ט כסלו

מדוע מידי שנה בשנה חוגגים את גאולת אדמו"ר האמצעי קודם שחוגגים את גאולת אדמו"ר הזקן (יו"ד כסלו קודם י"ט כסלו) – הרי גאולת אדמו"ר הזקן היתה באופן נעלה יותר מאשר גאולת אדמו"ר האמצעי?!
 והביאור: עצם העובדה שגאולת אדמו"ר הזקן היא באופן נעלה יותר מאשר גאולת אדמו"ר האמצעי – היא הנותנת שיו"ד כסלו קודם לי"ט כסלו, כי כדי להגיע לגאולה הנעלית דיו"ד כסלו זקוקים להכנה דיו"ד כסלו
 משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשמ"ב – בלתי מוגה

דהנה, הגזירה והמאסר של אדמו"ר הזקן היו באופן חמור יותר מאשר הגזירה והמאסר של אדמו"ר האמצעי, ועל-פי-זה מובן שגאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו היא גאולה נעלית יותר מאשר גאולת אדמו"ר האמצעי ביו"ד כסלו, כי "לפום צערא אגרא", ועל-דרך-זה בענינו – לפי ערך גודל המאסר כן הוא ערך גודל הגאולה שלאחרי-זה.

ולכן רואים בפועל בהנהגת החסידים שישנו חילוק באופן ה"שטורעם" דהשמחה וההתועדויות בין יו"ד כסלו ליי"ט כסלו, היינו, שהשמחה וההתועדות דיי"ט כסלו היא באופן וב"שטורעם" נעלה יותר מאשר השמחה וההתועדות דיו"ד כסלו.

והסיבה לזה – לא משום שההתועדות דיי"ט כסלו באה לאחרי ההתועדות דיו"ד כסלו (באופן דיימלעין בקודש"), אלא לפי שמונח בשכלם ובהרגשתם של החסידים המתועדים שהשמחה דיי"ט כסלו היא נעלית יותר מאשר השמחה דיו"ד כסלו, ולכן מתבטא הדבר במעשה בפועל. והרי "מנהג ישראל תורה הוא".

ג. ועל-פי-זה צריך להבין: מדוע מידי שנה בשנה חוגגים את גאולת אדמו"ר האמצעי קודם שחוגגים את גאולת אדמו"ר הזקן (יו"ד כסלו קודם י"ט כסלו) – הרי גאולת אדמו"ר הזקן היתה באופן נעלה יותר מאשר גאולת אדמו"ר האמצעי?!

א. דובר לעיל שטי' כסלו הוא ערב חג הגאולה יו"ד כסלו.

הנה, חג הגאולה דיו"ד כסלו קשור עם חג הגאולה דיי"ט כסלו – שהרי שניהם קשורים עם מאסר וגאולה דנשיאי חב"ד, מאסר שהיה על-ידי ממשלת המדינה ההיא, ואחר-כך היתה הגאולה על-ידי ממשלה זו עצמה כו'.

ובנוגע לבי ימי הגאולה (יו"ד כסלו ויי"ט כסלו) מצינו דבר והיפוכו:

מצד סדר המאורעות במשך השנים – קדמה גאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו לגאולת אדמו"ר האמצעי ביו"ד כסלו, כי גאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו היתה בשנת תקנ"ט, ואילו גאולת אדמו"ר האמצעי ביו"ד כסלו היתה בשנת תקפ"ז – 28 שנה לאחר-זה.

ואף-על-פי-כן, משנת תקפ"ז ואילך, חוגגים בכל שנה ושנה את חג הגאולה דיו"ד כסלו קודם חג הגאולה דיי"ט כסלו – למרות שמצד סדר המאורעות היתה גאולת אדמו"ר הזקן (בי"ט כסלו) קודם גאולת אדמו"ר האמצעי (ביו"ד כסלו). ולכאורה – הרי זה דבר והיפוכו.

והנה, נוסף על הביאור (דלקמן) בענין זה – ישנה גם הוראה הנלמדת מענין זה, כדלקמן.

ב. והביאור בזה:

כללות החילוק שבין הגאולה דיו"ד כסלו לגאולה דיי"ט כסלו – מובן על-פי החילוק באופן המאסר והגזירה כו'.

עצם העובדה שגאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו היא באופן נעלה יותר מאשר גאולת אדמו"ר האמצעי ביי"ט כסלו – היא הנונת שיו"ד כסלו קודם ליי"ט כסלו, כי כדי להגיע לגאולה הנעלית דיי"ט כסלו זקוקים להכנה המתאימה, וההכנה היא – הגאולה דיו"ד כסלו.

דהנה, כללות עבודת האדם היא באופן דמן הקל אל הכבד, ולדוגמא: לכל לראש צריכה להיות העבודה ד"בכל לבבך ובכל נפשך", ואחר-כך יכול הוא להגיע לאופן העבודה ד"בכל מאדך".

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לאופן העבודה ד"בכל לבבך ובכל נפשך" גופא, והעבודה ד"בכל מאדך" גופא, שבכל אחד מהם ישנם חילוקי דרגות – שהעבודה בכל אחד מבי סוגי העבודה היא באופן דמן הקל אל הכבד.

זאת אומרת: למרות שכללות העבודה ד"בכל מאדך" היא עבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, אף-על-פי-כן, גם באופן העבודה ד"בכל מאדך" ישנם חילוקי דרגות.

וכמדובר כמה פעמים שכאשר יהודי מתרגל לעבוד עבודתו באופן ד"בכל מאדך", הנה מאחר שעבודה זו נעשית אצלו דבר **הרגיל** – שוב אין זה נחשב לעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, ולכן נדרשת ממנו העבודה ד"בכל מאדך" באופן נעלה יותר. זאת אומרת: שישנם חילוקי דרגות ועילויים בעבודה ד"בכל מאדך" גופא.

וכמוכן גם על-פי המבואר בתניא (פרק טו) "מי"ש בגמרא דעובד אלקים היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד (או "ואחת"), ולא עבדו היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים לבד", שזהו "משום שבימיהם היתה הרגילות לשנות כל פרק מאה פעמים" – שכאשר **מתרגל** ללמוד "מאה פעמים ואחד", הנה מאחר שזוהי רגילותו, הרי גם כאשר לומד מאה פעמים ואחד נקרא "לא עבדו", ואז נדרשת ממנו עבודה נעלית יותר – למעלה ממדידה והגבלה דרגילותו כו'.

דוגמא לדבר: כאשר מדובר אודות הפעולות דאחדות כל בני-ישראל בספרי התורה הכלליים, הנה גם כאשר טען שעסק בזה כדבעי, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה, אומרים לו שהיות שהורגל כבר בזה, עליו להוסיף בזה ביתר שאת וביתר עוז, כי לאחר שהורגל בזה אין זה כבר באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ועל-פי-זה מובן שגם באופן העבודה ד"בכל מאדך", עבודה שלמעלה ממדידה

כאשר היו "שנים מאירות", היה יכול להיות ענין הגאולה דיי"ט כסלו ללא ההכנה דגאולת יו"ד כסלו, אבל כאשר גבר החושך בעולם – שוב אין יכולים להגיע לגודל העילוי דגאולת י"ט כסלו אלא ע"י ההכנה דגאולת יו"ד כסלו

דגאולת י"ט כסלו אלא על-ידי ההכנה דגאולת יו"ד כסלו.

ולכן, בשנים הראשונות היו חוגגים את גאולת י"ט כסלו ללא ההכנה דגאולת יו"ד כסלו, אבל כאשר גבר החושך בעולם, עד כדי כך שהיה יכול להיות מאסר דאדמו"ר האמצעי, למרות שלפני כמה שנים היתה גאולת אדמו"ר הזקן על-ידי ממשלה זו עצמה, היינו, שממשלה זו עצמה התיירה את כללות העבודה דהפצת המעיינות כו', ואף-על-פי-כן היו אחר-כך הקטרוג כו' והמאסר של אדמו"ר המאצעי, שכל זה מורה על התגברות החושך בעולם – הרי זוהי הסיבה שעתה זקוקים להכנה דגאולת יו"ד כסלו כדי להגיע לגודל העילוי דגאולת י"ט כסלו.

ה. דוגמא לדבר:

בנוגע לכללות ענין התפלה מבואר בילקוטי-תורה' (בהעלותך לב, ד) ש"מדאורייתא אין צריך כ"א ק"ש ו**מעט** תפלה, כמו במקדש ראשון שלא היו מתפללין לפי שהיה שכלם בהיר בשחקים כל היום לראות ולהבין פלאות א"ס ב"ה, אבל אנשי כנסת הגדולה בתחלת בית שני ראו שנתמעט השכליים ונתקרבו הלכבות אל החומר לראות הגשם לבד, ע"כ תקנו להם התפלה וברכותיה וכיו"ו.

ומזה מובן שכאשר חושך העולם התגבר עוד יותר, לאחר זמן המשנה והש"ס כו' – נתוספו עוד ענינים בתפלה כו', זאת אומרת, שבתור הכנה לענין התפלה (שמונה-עשרה) צריך להיות כללות הענין דברכות קריאת-שמע, פסוקי דזמרה, ועוד ענינים שאומרים קודם פסוקי דזמרה, ועל-דרך-זה כמה הכנות לכללות ענין התפלה כו', וכל זה – מפני התגברות חושך העולם.

וזוהי גם הסיבה להוספת כמה וכמה "מנהגי ישראל" בדורות האחרונים לאחר חתימת הש"ס, ולאחרי זמן הגאונים והראשונים כו' – באופן ד"תלמיד ותיק עתיד **לחדש** כו'".

[ומאחר שמנהגים אלו נתפשטו ונתקבלו בתפוצות ישראל – יש להם תוקף דמצות עשה ומצות לא תעשה, כמבואר ברמב"ם (ריש הלכות ממרים)],

כי בדורות הראשונים, כאשר חושך העולם לא היה גדול כל-כך, לא היו זקוקים להוספה בעניני קדושה כו', אבל כאשר חושך העולם הולך וגובר – צריכים להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הענינים הקשורים עם **אור** הקדושה, **אור** התורה ומצוותיה, כדי לבטל ולהפוך את חשכת העולם.

והגבלה, ישנם חילוקי דרגות, ולכן גם בעבודה זו צריך להיות הסדר דמן הקל אל הכבד.

וענין זה מצוי גם בספרי גדולי ישראל שנכתבו קודם גילוי תורת החסידות – כמבואר בספרים שגם בענין הניסים (שהם למעלה ממדידת והגבלת הטבע) ישנו סדר כו'. ובנוגע לענינים:

כללות ענין הגאולה (הן הגאולה דיו"ד כסלו, והן הגאולה דיי"ט כסלו) הוא – למעלה ממדידה והגבלה, בדוגמת ענין הניסים, ואף-על-פי-כן, ישנם בזה חילוקי דרגות – כאמור לעיל שהגאולה דיי"ט כסלו היא באופן נעלה יותר מהגאולה דיו"ד כסלו.

ולכן הסדר בזה הוא באופן דמן הקל אל הכבד, היינו, שלכל לראש חוגגים את הגאולה דיו"ד כסלו, ולאחרי הכנה זו יכולים להגיע לדרגה נעלית יותר בענין הגאולה – גאולת י"ט כסלו.

ד. אבל על-פי-זה נשאלת השאלה לאידך גיסא:

מאחר שהסדר צריך להיות באופן דמן הקל אל הכבד – כיצד יתכן שסדר המאורעות בשנים היה באופן שלכל לראש היתה גאולת אדמו"ר הזקן ביי"ט כסלו ללא ההכנה דיו"ד כסלו?!

והביאור בזה:

כאשר היו "שנים מאירות", היה יכול להיות ענין הגאולה דיי"ט כסלו ללא ההכנה דגאולת יו"ד כסלו, אבל כאשר גבר החושך בעולם – שוב אין יכולים להגיע לגודל העילוי

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לענינו:

בשנים הראשונות היו יכולים לחגוג את הגאולה דייט כסלו ללא ההכנה דגאולת יו"ד כסלו, היינו, שגם מהמעמד ומצב דחגיגת י"ט כסלו, אבל כאשר גבר חושך הגלות (עד כדי- כך שהיתה אפשרות לאסור את אדמו"ר האמצעי) – הנה נוסף לזה שנתוסף האור דגאולת יו"ד כסלו (כאמור לעיל שצריכים להוסיף באור הקדושה כדי לבטל את גודל החושך), זקוקים עתה להכנה דיו"ד כסלו כדי להגיע לגודל העילוי דגאולת י"ט כסלו.

1. ביאור הענין – בעומק יותר:

נתבאר לעיל שיו"ד כסלו ענינו – הכנה ליי"ט כסלו. ולכאורה אינו מובן: כאשר נמצאים בערב יו"ד כסלו, צריכים לדבר אודות העילוי דיו"ד כסלו עצמו, ואם-כן, מדוע מדגישים עתה שיו"ד כסלו הוא **הכנה ליי"ט כסלו**!?

ולכן, בהכרח לומר שבזה גופא (שיו"ד כסלו מהוה הכנה ליי"ט כסלו) מתבטא העילוי דיו"ד כסלו עצמו, כדלקמן.

והביאור בזה:

מבואר בספרי חקירה בנוגע לכללות הענין דסיבה ומסובב, שמאחר והסיבה היא הגורמת ומביאה את המסובב, הרי בהכרח לומר שבסיבה ישנו כח נעלה יותר מאשר במסובב, ולכן יכולה הסיבה לפעול ולהביא את המסובב.

ועל-דרך-זה מובן בנוגע לענינו:

מאחר שיו"ד כסלו הוא הכנה ליי"ט כסלו, היינו, שיו"ד כסלו היא הסיבה המביאה את המסובב דיי"ט כסלו (כי לולי ההכנה דיו"ד כסלו אי אפשר להגיע לגודל העילוי דיי"ט כסלו) – מובן, שישנו עילוי ביו"ד כסלו לגבי י"ט כסלו, ולכן, בכוחו של יו"ד כסלו לפעול ולהביא את המסובב דיי"ט כסלו.

2. והביאור בזה:

אף-על-פי שנתבאר לעיל שהמאסר של אדמו"ר האמצעי היה באופן קל יותר מאשר המאסר של אדמו"ר הזקן, וכמסופר ברשימות המאסר שלא הושיבו את אדמו"ר האמצעי בבית-הסוהר (כפי שהיה אצל אדמו"ר הזקן), אלא הושיבוהו בחדר מסויים תחת משמר כו' – אף-על-פי-כן, עצם העובדה דמאסר אדמו"ר האמצעי לאחר גאולת אדמו"ר הזקן (כמה שנים לפני-זה), מורה על התגברות חושך העולם.

דהנה, גאולת אדמו"ר הזקן היתה באופן שהממשלה עצמה הכירה בצדקתו כו', וכפי

ההוראה דט' כסלו היא

שכל העינים צריכים

לבוא בפועל ובגילוי –

כשם שאצל אדמו"ר

האמצעי היה הענין

ד"ממלא שנותיהם של

צדיקים מיום ליום" (לא

רק באופן רוחני, אלא

גם) בפועל ובגילוי

שכתב אדמו"ר הזקן באגרת הידועה שהגאולה היתה באופן ד"הפלה ה' והגדיל לעשות בארץ כו' בעיני כל השרים וכל העמים כו", באופן ד"ראו כל אפסי ארץ כו". ואם-כן, עצם העובדה שלאחרי כמה שנים היה הקטרוג והמאסר דאדמו"ר האמצעי – הרי זה מורה על גודל התגברות החושך בעולם.

ובפרט שמאסרו של אדמו"ר האמצעי אירע לאחר שדמו"ר הזקן קיבל את התואר "אזרח נכבד לדורותיו" – "פאטאמסטוועניי פאטשאטני גראזשדאנין" (כידוע הסיוע שלו לרוסים במלחמתם נגד נפוליון) עברו הסיוע שלו (בזה) – שכל זה היה קודם נשיאותו של אדמו"ר האמצעי, ומבלי הבט על כל זה – אירע מאסרו של אדמו"ר האמצעי לאחר כמה שנים. ומכל זה מודגש ביותר גודל התגברות חושך העולם שהיתה בזמן ההוא.

והנה, תכלית הכוונה דהתגברות החושך היא – לבטל ולהפוך את החושך על-ידי הוספה באור הקדושה כו', שעל-ידי-זה נפעל עילוי נעלה יותר, ובדוגמת כללות הענין דירידה צורך עליה, היינו, שדוקא על-ידי הירידה אפשר להגיע לעילוי נעלה יותר.

ועל-פי-זה מובן שישנו עילוי ביו"ד כסלו לגבי י"ט כסלו – כי מאחר שהירידה (והתגברות חושך העולם) בעת המאסר דאדמו"ר האמצעי היתה למטה יותר מאשר הירידה שהיתה בעת המאסר דאדמו"ר הזקן (כי מאסרו של אדמו"ר האמצעי היה לאחר הגאולה דאדמו"ר הזקן), הרי בהכרח לומר שעל-ידי ירידה גדולה זו נפעל העילוי דיו"ד כסלו באופן נעלה יותר מאשר העילוי דיי"ט כסלו, לפי ערך גודל הירידה דחושך הגלות.

ייתירה מזו: לא זו בלבד שהעילוי דיו"ד כסלו הוא באופן נעלה יותר מהעילוי דיי"ט כסלו (מצד גודל הירידה כו'), אלא העילוי דיו"ד כסלו פועל **הוספה** בעילוי דיי"ט כסלו, כאמור לעיל שהענין דיו"ד כסלו הוא הכנה וסיבה המביאה את המסובב דיי"ט כסלו.

זאת אומרת: מצד התגברות חושך העולם – "חשף הוי" את זרוע קדשו", על-ידי הגילוי דגאולת יו"ד כסלו, שעל-ידי-זה נפעל עילוי גדול ביותר, לפי ערך גודל הירידה כו'.

ועל-פי-זה מובן שאין למעט בגודל השמחה דיו"ד כסלו, בעשיית חשבון שיי"ט כסלו הוא "חג החגים", "ראש השנה לתורת החסידות ולדרכי החסידות", מה-שאי-כן יו"ד כסלו כו' – כי אדרבה: על-ידי-זה שחוגגים את חג הגאולה דיו"ד כסלו ביתר שאת כו', הרי זה פועל הוספה בגודל השמחה דחגיגת י"ט כסלו.

ח. האמור לעיל (אודות המעלה דיו"ד כסלו) צריך להיות מובן **לכל אחד ואחת** מישראל – כידוע פתגם אדמו"ר הזקן (שנתגלה ונתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) שתורת החסידות שייכת לכל אחד ואחת מישראל.

והביאור בזה – על-פי דוגמא מוחשית בעבודת האדם:

כאשר יהודי רואה בעיניו השגחה פרטית גלויה, בדוגמת ניסים גלויים, הרי הוא יודע שמה שהגיע למעמדו ומצבו כו', אין זה באופן ד"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", כי ראה בעצמו השגחה פרטית גלויה על כל צעד ושעל, ויודע שלפני-זה היה בשפל המדריגה, ורק על-ידי סיוע הקב"ה (באופן דהשגחה פרטית גלויה) הגיע למעמדו ומצבו בהוה.

ואפילו כאשר בדיבורו עם הזולת הרי הוא מתפאר לאמר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", הרי בינו לבין עצמו יודע הוא את האמת, שזהו רק על-ידי סיוע הקב"ה.

ואפילו כאשר לפעמים **שוכח** בעצמו אודות ההשגחה הפרטית שראה בגלוי כו', וחושב ש"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" – הנה לעת מן העתים, כאשר מתעורר ב"עת רצון" כו', הרי הוא נזכר על האמת, שהגיע לכל זה רק על-ידי סיוע הקב"ה.

והנה, גם לאחר גאולה זו (ממעמדו ומצבו הקודם שהיה בשפל המדריגה) יתכן שהיצר-הרע מכניס את הנפש האלקית במאסר (פעם שניה), ואז טוען אותו יהודי שזהו "מקרה אבוד" ("עס איז פארפאלן"), כי "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים", ולכן, יכול הוא

ללכת לישון ולא לעשות מאומה כדי לצאת ממאסר זה!

ובפרט שסומך על ההבטחה ד"לא ידח ממנו נדח", ואם-כן, בודאי שהקב"ה יוציא ממאסר זה. וכאשר אומרים לו שמחכים לפעולה שלו המתבטאת בהושטת "אצבע קטנה" כו' – טוען הוא "על מי יש להשען על אבינו שבשמים!"

והנה, אף-על-פי שמאסר זה (שני) אינו באופן ירוד כל כך כפי שהיה בפעם הראשונה, היינו, שלפני-זה היה בשפל המדרגה, והיה שקוע ב"בוץ" באופן גרוע יותר.

[בדוגמת החילוק בין המאסר דאדמו"ר האמצעי למאסר דאדמו"ר הזקן (שהמאסר דאדמו"ר האמצעי היה באופן קל יותר) – להבדיל מענין המאסר שעליו מדובר עתה,

דהנה, אצל אדמו"ר הזקן (ועל-דרך-זה אצל אדמו"ר האמצעי) לא שייך לכאורה כללות ענין המאסר, כי נשמתו של אדמו"ר הזקן היתה נשמה דאצילות, נשמה חדשה, ובאופן כזה היתה נמצאת בעולם-הזה הגשמי, ועל-דרך-זה מובן בנוגע לממלא מקומו – אדמו"ר האמצעי כו',

ובדוגמת משה רבינו, שגם בעת עמדו לפני פרעה בארץ מצרים היתה נשמתו בדוגמת מעמדה ומצבה בעולם האצילות, ובאופן כזה עמד ודיבר עם פרעה מלך מצרים, תכלית הירידה שבקליפות, "ערות הארץ", ודיבורם היה באופן שהאחד שמע את דברי השני, והדיבור פעל פעולתו כו',

ואם-כן, כיצד יתכן שהמאסר יוכל לפעול איזו פעולה שהיא אצל אדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי?!

אבל אף-על-פי-כן, רואים בפועל שעל-ידי המאסר נפעל כללות הגילוי דיו"ד כסלו וי"ט כסלו, ועד שמביאים דוגמא לדבר ממאמר רז"ל "הזית הזה, כשכותשין אותו – נותן שמנו", היינו, שעל-ידי הכתישה דהמאסר כו' נפעל כללות הענין דנותן שמנו בנוגע לגילוי תורת החסידות.

ועל-פי-זה מובן מה שאומרים "להבדיל" בין המאסר דאדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי להמאסר המדובר בענינו[.

אף-על-פי-כן, עצם העובדה שלאחרי שהקב"ה הוציא וגאלו משפל המדרגה, הרי הוא שוב נמצא במאסר היצר-הרע – הרי זה מורה על ירידה גדולה ביותר!

ועל זה אומרים לו שתכלית הכוונה בירידה גדולה זו היא – צורך עליה, היינו, שעל-ידי-זה יגיע לדרגה נעלית יותר מכפי שהיה קודם הירידה.

גם כאשר חושך הגלות

הולך וגובר – אין

ליהודי מה להתפעל

מזה, ואדרבה: בידעו

שסיבת ירידת הגלות

היא לצורך עליה, הרי

הוא מוסיף בעבודתו

ביתר שאת וביתר עוז

ולכן, אסור לו להתייאש, וכתוצאה מכך – לא לעשות מאומה, ולומר ש"אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים" – כי בו תלוי הדבר, ועל-ידי עבודתו יגיע (על-ידי ירידה זו) לעילוי גדול יותר, לא רק כפי שהיה קודם המאסר, אלא באופן נעלה יותר.

וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו אודות מאמר רז"ל "על מי יש להשען על אבינו שבשמים" – שלכאורה אינו מובן: מדוע נמנה ענין זה בין הסימנים דחשכת הגלות בעקבתא דמשיחא, ביחד עם הענין ד"חוצפא יסגא", לכאורה הרי רצונו של יהודי "להשען על אבינו שבשמים" הוא דבר רצוי?!

– אלא הביאור בזה: יהודי צריך לעבוד עבודתו ככל התלוי בו, ואז "הקב"ה עוזרו", אבל כאשר יהודי אינו רוצה לעבוד עבודתו ולעשות את התלוי בו, באמרו ש"על מי יש להשען על אבינו שבשמים" – הרי זה בדוגמת הלשון "אין כו' אלא כו'", שהוא לעיכובא, גם בדיעבד כו] – הנה מעמד ומצב זה מורה על גודל החושך דעקבתא דמשיחא!

וזהו בדוגמת המבואר לעיל אודות הגאולה דיו"ד כסלו – שהיות והירידה דמאסרו של אדמו"ר האמצעי היא ירידה גדולה ביותר (בהיותה לאחרי גאולת אדמו"ר הזקן), הרי זה מורה שהעילוי שבא על-ידי-זה הוא גדול יותר מהעילוי דיו"ד כסלו.

ט. ההוראה מכל הנ"ל בנוגע לעבודת האדם:

גם כאשר חושך הגלות הולך וגובר – אין ליהודי מה להתפעל מזה, ואדרבה: בידעו שסיבת ירידת הגלות היא לצורך עליה, הרי הוא מוסיף בעבודתו ביתר שאת וביתר עוז, ומוסיף באור התורה ומצוותיה, כדי לבטל ולהפוך את חשכת הגלות, ודוקא על-ידי גודל

הירידה דחושך הגלות הרי הוא מגיע לעילוי גדול ביותר.

ואדרבה: ככל שחושך הגלות גדול יותר, הרי זה מורה על גודל העילוי דלעתיד לבוא, וכאשר החושך הוא כפול, הרי זה מורה שהאור והגילוי דלעתיד לבוא יהיה גם באופן כפול.

ועד שדוקא על-ידי גודל ירידת הגלות יכולים להגיע לעילוי דלעתיד לבוא – שאז יהיה כללות הענין דהקרבת הקרבנות "כמצות רצונך", היינו, לא רק באופן ד"תפילות כנגד קרבנות תקנוס", אלא הקרבת הקרבנות כפשוטם, ובאופן ד"כמצות רצונך" – באופן נעלה יותר מהקרבת הקרבנות בבית-המקדש השני ובבית-המקדש הראשון. וכל זה נפעל דוקא לאחרי גודל ירידת הגלות.

ועל-פי-זה מובן שכל אחד ואחת מישראל צריך להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הענינים דתורה ומצוותיה, ובמיוחד – בענינים שהזמן גרמא: הפצת המעיינות חוצה (שהו הענין דיו"ד וי"ט כסלו), הכנות ל"מבצע חנוכה" באופן המתאים, ועל-דרך-זה בנוגע למבצע דאחדות כל בני-ישראל בכתיבת ספרי התורה הכלליים.

וכאמור לעיל שכללות העבודה צריכה להיות באופן ד"בכל מאדך", למעלה ממדידה והגבלה לגמרי, ולא רק בנוגע לענינים שבמחשבה ודיבור, אלא גם בענינים דמעשה בפועל כפשוטו – היינו, שהוא רץ ברגליו לענין של מצוה, ומקיים את המצוה בידיו כו' באופן ד"בכל מאדך", ובאופן ד"כל עצמותי תאמרנה", ובפרט בנוגע ללימוד התורה, שלימודו הוא באופן ד"ערוכה בכל רמיח אברים", כמבואר בתניא (פלי"ז).

וכידוע הפתגם אודות מ"ש אברהם אבינו "עקב אשר שמע אברהם בקולי" – שגם ה"עקב" דאברהם היה במעמד ומצב ד"שמע בקולי", "עקב" חסידי ("אף חסידישע פיאטע").

וכאמור לעיל שההוראה דט' כסלו היא שכל הענינים צריכים לבוא בפועל ובגילוי – כשם שאצל אדמו"ר האמצעי היה הענין ד"ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום" (לא רק באופן רוחני, אלא גם) בפועל ובגילוי, והעבודה היא באופן דאריכות ימים ושנים טובות, עד מאה ועשרים שנה, והיות שרוצים "משיח נאו" – הנה לאחרי ביאת משיח צדקנו תהיה עבודת האדם בחיים חיותו בעלמא דין גם לאחרי מאה ועשרים שנה.

וכאשר עבודתו היא באופן המתאים – הרי הוא זוכה לסיוע ונתינת כח ד"מלאכי אלקים", וכמו שכתוב בסיום פרשתנו "ויפגעו בו מלאכי אלקים גוי מחניים", הן מלאכי חוץ

לארץ והן מלאכי ארץ ישראל, ומלאכים אלו הם "מלאכי השרת", היינו, שהם משרתים אותנו ומסייעים בעבודתנו, וזהו כללות הענין דגפיף לון ונשיק לון כו', והסיוע שלהם הוא באופן ד"ישלח מלאכו אתך" ו"ישלח מלאכו לפניך" (ראה שיחת ש"פ חיי שרה סל"ג ואילך).

י. והנה, כללות העבודה דיו"ד כסלו (הדגשה מיוחדת בנוגע להפצת המעיינות)

חוצה) מתחילה כבר בערב יו"ד כסלו, בט" כסלו, ועל-דרך-זה בנוגע לעבודה דיו"ט כסלו – בערב י"ט כסלו, והעבודה דחנוכה – בערב ימי החנוכה, בתור הכנה לכללות הענין ד"הנרות הללו אינם בטלים לעולם".

ובינתיים – זוכים לטעום מהגילויים דלעתיד לבוא כאשר נמצאים בערב שבת, ערב הגאולה העתידה, ובאופן שטועמים "מכל תבשיל ותבשיל", היינו, לא מספיק לטעום

מתבשיל אחד דלעתיד לבוא, אלא "מכל תבשיל ותבשיל".

זאת אומרת: גם כאשר נמצאים בחשכת ימי הגלות האחרונים, נמצאים בני-ישראל במעמד ומצב ד"לכל בני ישראל היי אור במושבותם", ובקרוב ממש זוכים לגילויים דלעתיד לבוא – בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

נשים יקרות

הכנן פוחטנות להשתתף כיום שכולו ליסוד תורתו של פשיה ותורה חדשה

פאתי תצא כרוב שירה וזקרה למען קבלת פני פשיה צדקנו

הרכי סה"ע, בכיהמ"ץ השלישי

יתקיים כעזיה בכח כסליו יום חסישי פשעה 15:00-11:00

הזלפת נר חסישי של וזוכה בעיר העתיקה ירושלים

055-827101, 03-9606599

בית משיח
ת. פוחטנות חדשה ה"א
כסלו ה'כ"ד- 770
אגודת נשי ובנות הגאולה
תאומותיהם החיילנות לזכרן

יחי ארזנו מודג ורבינו
של המשיח לעולם ועד

ס"ח

מוסדות בית ה'כ"ד פתח-תקוה

בית ה'כ"ד * בית חסד לבנות * רשת מי ילדים * רשת שיעורי תורה

כוס תנחומין

המסים וסאבים מכבים אנו מזה את פחדנו של ידענו ובעלה איש בפרץ רוב פעלים עומק בציב באצנתה אשר מעל במסורות נפלאה להרפת קין חבד ומסודות חבד בפרט תקוה גבאי ראשי רביה"ג אמת-צדק חבד מ"ז

חיים-צבי ליפסקר ע"ה

הצנו מביעים תנחומינו לחטוי המבדה מזה שפיה תבלחפרא

למצי ימים הנעלים וחדות מ"דכ"י הי נפוללי שיהו ולמחזו תחיה ולכל אצו האחות משפחת ליפסקר שיהו

המקום יתום אתכם בתוך שאר אנלי צין וירושלים והצפון מפולחני המבדות תנחומי ונאם לנחמת צין וירושלים בהתגלות מלך המשיח מיד ממש

הרב שלמה של
רכז מבצעים באחרי המשיח

הרב אליהו וייס
מכיר

הרב מרדכי ברוך
מבול אבי השלוח

הרב אשר וייס
פרץ